

מ"ת 47840/03/15 - רשות המיסים - מע"מ: היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נגד שלום מאיר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 47840-03-15

רשות המיסים - מע"מ: היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים נ' מאיר(עציר) ואח'
תיק חיצוני:

לפני כב' השופט ג'ורג' קרא, סגן הנשיאה
המבקשת
נגד
המשיב
שלום מאיר (עציר)
רשות המיסים - מע"מ: היחידה המשפטית לתיקים מיוחדים

ה ח ל ט ה

1. ביום 23.3.15 התבקש מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בשל כתב אישום שהוגש נגדו. באותה עת ריצה המשיב מאסר בגין שני עונשי מאסר שהוטלו עליו בעניינים אחרים (להלן: "תקופת המאסר"). המשיב עתיד היה לסיים את תקופת המאסר רק בחודש אוקטובר 2017. על רקע זה, ולאחר שניתנה הסכמת ב"כ הקודם של המשיב לקיומן של ראיות לכאורה ושל עילות מעצר, קיבל בית המשפט המחוזי (כב' הש' שריזלי) את עמדת ההגנה והורה כי מאסרו של המשיב ישמש כחלופת מעצר, תוך שאסר על יציאתו לכל חופשה שהיא ממאסרו.

2. אלא, שבחודש אוקטובר 2015 התברר למבקשת כי המשיב עומד לפני שחרור ממאסר ביום 6.11.15. לאחר שאחד משני עונשי המאסר הללו עוכב בהחלטת ביהמ"ש העליון (בג"צ 4854/15, 2.9.15).

3. מכאן בקשת המדינה לעיון חוזר בהחלטת כב' הש' שריזלי (להלן: "ההחלטה"), שעיקרה הבקשה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

4. ביום 3.11.15 הוארך מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת.

נימוקי הבקשה

5. יתרת תקופת המאסר שעמדה בפני המשיב באותה עת, היוותה השיקול העיקרי בהחלטת בית המשפט.

ולראייה, ההוראה שלא לאפשר למשיב לצאת לחופשות ממאסרו. לנוכח שינוי הנסיבות בעניין זה יש מקום להורות על מעצרו עד לתום ההליכים אף בהסתמך על החלטת כב' השופטת שריזלי.

עוד נטען, כי המשיב כלל לא ציין בטיעונו בפני ביהמ"ש, כי בדעתו לעתור לבג"צ בעניין אחד מעונושי המאסר, אף כי העתירה הוגשה מספר ימים לאחר הדיון בפני כב' השופטת שריזלי.

לפיכך, ולנוכח חומרת העבירות המיוחסות למשיב, מסוכנותו הרבה, קיומו של חשש להימלטות ולשיבוש הליכי משפט - כפי שעולה מפורשות מהחלטת ביהמ"ש כמו גם מהחלטת ביהמ"ש העליון בבש"פ 5112/15 - לא ניתן ליתן אמון במשיב ולשחררו לחלופת מעצר שלא בתנאי כליאה מאחורי סורג ובריה.

לשיטתה, החלטת כב' השופטת שריזלי לא היתה החלטת שחרור אלא, למעשה, החלטת מעצר והדברים ניכרים בנוסח ההחלטה ובקביעות הנחרצות בדבר חומרת המעשים, העדר האמון במשיב, החשש הממשי מהימלטות ושיבוש הליכים וממסוכנותו.

6. בנוסף, עמדה ב"כ המבקשת על חומרתו של כתב האישום, המלמד על התארגנות פלילית לשם הוצאת חשבוניות פיקטיביות והלבנת הון, שהמשיב היה חלק ממנה, הגם כמי שלא נמנה על נותני ההוראות. עדיין, היה למשיב חלק גדול בקשירת הקשר, כמי שישב בישיבות עם החבורה מדי בוקר והיה לו גם חלק בעבירות של קבלת דבר במרמה, רישום כוזב במסמכי התאגידים, עבירות המס והכספים שקיבל דרך ה"צ'ינג'ים". חומרת המעשים המיוחסת לו אינה מתמתנת גם אם תתקבל טענתו כי חלקו אינו מתייחס לכל שנות הפעילות של אותה חבורה.

7. חוסר האמון במשיב נובע מן המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, מעברו הפלילי, מדרך התנהלותו, לרבות בעת מעצרו כאשר הגיעו השוטרים לבית בו הסתתר והתקשרו לטלפון הנייד שלו, טען באוזניהם כי הוא אינו בבית אלא במקום רחוק. פירוט מלא מצוי בסעיפים 25-28 לבקשה למעצר עד תום ההליכים (עמ' 14).

8. ב"כ המבקשת הסתייגה מן המסמכים הרפואיים שהוגשו, שכן לדבריה הם מבוססים על מסמכים קודמים שלא הוגשו לבית המשפט, משום שאמינותם מוטלת בספק.

עמדת המשיב

9. לנוכח שינוי הנסיבות ביקש בא כוחו הנוכחי של המשיב כי יש לשחררו למעצר באיזוק אלקטרוני, בהתאם לשינוי בחוק המעצרים. הסנגור ביקש לטעון ביחס לחלקו של המשיב בפרשה, כפי שהוא משתקף מכתב האישום, אולם לנוכח הערת ביהמ"ש כי טיעון כאמור, המתייחס גם לראיות, סותר את הצהרת בא כוחו הקודם של הנאשם בדבר קיומן של ראיות לכאורה ואת אישורו שלו עצמו לכך (פרוטוקול מיום 3.11.15), הגביל עצמו לטענה כי חלקו של המשיב, כפי שהדברים משתקפים בכתב האישום עצמו, לא היה מצוי במעגל העיקרי של מבצעי העבירות ולא נהנה מפירותיהן ובכך יש להשליך על מידת המסוכנות המיוחסת לו.

10. בנוסף טען הסנגור, כי הבסיס לחשש ההימלטות נעוץ בטענה כי המשיב לא התייצב למאסרו משנת 1999, אולם למעשה בכל אותן שנים, היינו בין השנים 1999 ועד למאסרו בשנת 2014, עמד המשיב במגע עם הרשויות ואין לטענת ההימלטות כל בסיס. הסיבה לאי התייצבותו ולכך שלא נעצר נוגעת גם למצבו הבריאותי, ועל כך הגיש מסמכים. בעניין זה הוגשה גם עתירה לגילוי ראייה.

11. כמפקחת הוצעה אחותו של המשיב, כאשר הפיקוח יהיה במעצר בית בבית אמם. האחות הצהירה בבית המשפט כי תעשה כל שתידרש ולא תהסס מלדווח על כל הפרה של תנאי מעצר הבית.

12. ב"כ המאשימה ציינה כי מעבר לעמדתה נגד עצם השחרור לחלופת מעצר, הרי שאף שהאחות אמינה עליה, אין מקום לאשרה כמפקחת יחידה על המשיב ואין כרגע אדם נוסף פרט אליה, שיוכל להירתם לכך.

דין והכרעה

13. שינוי הנסיבות המהותי עליו מבוססת הבקשה לעיון חוזר הוא שחרורו של המשיב ממאסר, אשר בעת מתן ההחלטה צפוי היה להסתיים רק כעבור שנתיים, אולם הסתיים במפתיע כעבור כחודשיים בלבד.

14. משך תקופת המאסר הצפוי היה רכיב מהותי בהחלטת בית המשפט, שאף התייחס למקרים בהם עתיד המאסר להסתיים בטרם סיום המשפט ובכך לסכל את מטרת המעצר והדגיש כי מצב זה אינו צפוי בעניינו של המשיב (עמ' 4 להחלטה, ש' 25 - עמ' 5 ש' 4). והנה כך אכן קרה. המשיב שוחרר ממאסר ומטרת המעצר סוכלה.

15. שינוי נסיבות זה מחייב בחינה מחודשת של שאלת שחרור המשיב לחלופת מעצר. בחינה זו נעשית - וכפי שנעשה גם בהחלטה הקודמת - על רקע המסכת העובדתית המיוחסת לנאשם ועילות המעצר הקיימות נגדו.

16. בעניינו של המשיב, נתן בא כוחו הקודם את הסכמתו לקיומן של ראיות לכאורה. בא כוחו הנוכחי דבק גם הוא בעמדה זו, גם אם באי רצון. שניהם כאחד, חלקו על היקף חלקו של המשיב בפרשה. עמדה זו נדחתה למעשה על ידי בית המשפט בהחלטתו הקודמת תוך שנקבע כי "חומרת העבירות המיוחסות למשיב 1, בשל התכנון, הביצוע, ההיקף העצום והתוצאה מלמדים על מסוכנות במדרג חומרה גבוה".

גם אני סבור כך. טענות ב"כ המשיב בהקשר זה לא שכנעוני בדבר חלקו המצומצם לכאורה של המשיב בפרשה. עיון בכתב האישום מלמד כי פעולותיו של המשיב היו רחבות היקף, ממושכות ועקביות, ומעל הכל - חיוניות ביותר למימוש הקשר העברייני. כך, לפי החלק הכללי של כתב האישום פתחה הקבוצה 30 חברות קש באמצעות המשיב 1 (סעיף 6). כך, פעל המשיב לאיתור וגיוס אנשים לצורך רישומם כמנהלים או כבעלי מניות בחברות הקש (סעיף 7.5), דאג לרישום החברות במרמה ברשם החברות תוך שימוש במסמכים שזייף בעצמו (סעיף 7.8).

אף כי המשיב לא היה מראשי חבורת הקושרים והנהנים מפירותיו - כפי שמלמדים סעיפים 7 ו-8 לאישום 3 - הרי שקיבל שכר עבור כל אחת מהפעולות שביצע. התמונה הלכאורית המצטיירת מכתב האישום היא כי המשיב שימש בידועין חוליה חיונית במימוש התוכנית העבריינית ופעולותיו התמשכו על פני תקופה ממושכת ומשמעותית. כך, אף כי היו מעורבים שחלקם חמור משלו, הרי שחלקו חמור דיו ואינו שולי, אף לא בהשוואה אליהם.

17. גם הקביעות הנחרצות ביחס לקיומן של עילות מעצר נגד המשיב - מקובלות עלי. וכך נקבע בהחלטה: **"עילות המעצר בעניינו של המשיב 1 ברורות על פניהן. המסוכנות והחשש לשיבוש הליכי משפט ניבטים אלינו מכל שורה ושורה בכתב האישום. מדובר בכתב אישום חמור ומטריד מבחינה מרמתית**

וכלכלית, וההונאה הבוטה שנקט בה המשיב 1 לכאורה כלפי רשויות המס במדינה. "לכך הצטרפו גם מסוכנות גבוהה הנשקפת מן המשיב, המועצמת לנוכח עברו הפלילי המכביד של המשיב, בייחוד בשל הימלטותו בעבר מאימת הדין. בכל אלה אין שינוי.

18. טענת ב"כ המשיב כי המערער לא התייצב למאסרו הקודם ברשות, או לפחות בידיעת הרשויות - אינה משכנעת. אם תתקבל עתירת המשיב לגילוי ראייה חסויה, העתידה להישמע בקרוב, יוכל להגיש עיון חוזר בעניין זה.

19. גם הטענה בדבר מצבו הרפואי אינה מסייעת למשיב, שכן המסמכים שהוגשו אינם מסמכי היסוד אלא כאלה המתייחסים למצבו הבריאותי על דרך הפנייה למסמכים אחרים, שלא הוגשו.

20. לפיכך, לא מצאתי לשנות דבר מקביעותיה הנחרצות של כב' השופטת שריזלי ביחס לקיומן של עילות מעצר של מסוכנות, חשש להימלטות ולשיבוש הליכי משפט.

21. אל מול עוצמתן של עילות המעצר וחומרתן של העבירות שאותן ביצע לכאורה המשיב, הציב בית המשפט את תקופת מאסרו הממושכת של המשיב בקובעו כי **"טיבו של מאסר שהוא מגשים את התכלית המנויה בעילות המעצר השונות שבחוק המעצרים ניתן לראות בו כחלופת מעצר ראויה ויעילה ביותר."** התנאי לכך היה כי לא יתאפשר למשיב לצאת לחופשות ממאסרו.

22. חלופת המעצר עליה הורה בית המשפט היתה חלופה הדוקה משמעותית, שאין הבדל בינה לבין מעצר ממשי. אף שבית המשפט הורה על "חלופת מעצר", הרי שהלכה למעשה היה המשיב נתון מאחורי סורג ובריח, כשהוא נתון במאסר, תוך שלילת כל אפשרות לצאת לחופשות.

23. בהעדר כל שינוי מבחינת חומרת העבירות המיוחסות למשיב - לגביהן קיימת הסכמה בדבר קיומן של ראיות לכאורה - ועילות המעצר, כאשר עוצמת עילות המסוכנות, השיבוש והחשש להימלטות, עומדת בעינה ללא כל שינוי, לא ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרך שפגיעתה בחירות המשיב תהיה פחותה.

24. מן הראוי להדגיש, כי אף ב"כ המשיב לא ביקש כי בית המשפט יורה על שחרורו של המשיב בערובה, אלא טען כי בהינתן האפשרות להורות על מעצר בדרך של איזוק אלקטרוני, יש לנהוג כך עם המשיב.

25. החלטת מעצר עד לתום ההליכים מבוססת על בחינה בעלת מספר שלבים: **"כידוע, על פי הוראות סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), מעצרו של נאשם עד תום ההליכים --- סוף עמוד 6 --- מותנה בבחינת שלושה נדבכים. הנדבך הראשון אותו יש לבחון הינו קיומן של ראיות לכאורה לאשמתו של העורר. ככל שימצא בית המשפט כי אכן קיימת תשתית ראייתית לכאורית, עליו לבחון האם בנסיבות העניין קמה עילת מעצר. ככל שהתשובה היא חיובית, על בית המשפט לבחון האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופת מעצר שבפגיעתה בחירות הנאשם היא פחותה. ודוק, סעיף 22 לחוק המעצרים, אשר נכנס**

לתוקפו לפני מספר חודשים, הוסיף למעשה נדבך רביעי, שבחינתו כפופה לשיקול דעת בית המשפט: ככל שבית המשפט יגיע למסקנה כי אין בנמצא חלופת מעצר הולמת, רשאי הוא להורות על מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני" (בש"פ 15/8155 קלר נ' מדינת ישראל 15.12.9)

26. החלטה על מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט. בנסיבות עניינו של המשיב, לנוכח עברו הפלילי בעבירות מס ובעבירות מרמה, ובייחוד לנוכח אי התייצבותו למאסר לאורך תקופה כה ממושכת של למעלה מעשור, כשבמהלכה המשיך לבצע עבירות, ולאור ניסיונו להתחמק ממעצרו בפרשה זו כאשר השיב לשיחה הטלפונית שקיבל מבת זוגו בנוכחות השוטרים שבאו לחפשו בביתה, וטען כי אינו נמצא באזור המרכז, אף כי באותה עת הסתתר בעליית הגג בביתה (סעיף 26-28 לבקשת המעצר עד לתום ההליכים), כשלכל אלו מתווספת עבירה של שיבוש מהלכי משפט, שביצע המשיב לכאורה. לנוכח טיבן של העבירות המיוחסות למשיב וחוסר האפשרות ליתן אמון במשיב, אין די בפיקוח אלקטרוני להשגת מטרות המעצר.

27. לפיכך אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

**ניתנה והודעה היום ח' טבת תשע"ו,
20.12.2015 במעמד הנוכחים.
ג'ורג' קרא, שופט, סגן נשיאה**